

BRONIĄCY SIĘ (4) *part praet act*

się (2), sie (2).

o jasne.

sg f D broniącój się (2); -éj (1), -(e)j (1). ◇ pl G broniących się (1). ◇ A subst broniąc(e) się (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Reagujący obronnie na napaść lub wyrządzoną krzywdę, odpierający atak lub oskarżenie; defendens
Vulg (4) : Sumeńki grod wzięli/ Gdzie broniących się Turkow o kilka fet ścięli *Strykron* 602; Y
vkázuią [narody, które zakonu nie mają] vczynki právne píáne ná fercách swoich/ gdy im sumnienie
świádectwo dáie/ y myśli ofkarzáiáce y broniáce się. [et inter se invicem cogitationibus accusantibus
aut etiam defendentibus; i myśli miedzy sobą różne, abo je oskarżające abo też wymawiające. *WujNT*
Rom 2/15] *SkarKazSej* 696b.

Wyrażenia: praw. »broniąca się strona«: A iefli by nie ftánęli [krewni zabitego]/ pokoy broniącey
fye ftronie [...] ma być nákazan przez Sądowny wyrok *GroicPorz* 113v.

praw. »prawem się broniący«: á ztąd [Kortyzanowie] wielkié fzkody vbogiéy fzláchcie Práwem fie
broniącey zádawác zwykli [pauperem nobilitatem, pro sui defensione iuris impendentem *JanStat* 200]
SarnStat 173.

Synonim: wymawiający.

Cf **BRONIĆ SIĘ**